

Resolución RA 1/2026 Impugnación Nota de Peche no Expediente Reservas de cámping de Ons con transporte incluído.

En Pleno.

D. Ignacio López-Chaves Castro, presidente

D. Daniel Neira Barral, secretario/vogal

Dna. María Teresa Cancelo Márquez, vogal

En Santiago de Compostela, a 8 de xaneiro de 2026.

O Pleno da Comisión Galega da Competencia (en diante CGC) coa composición arriba indicada e sendo relator D. Ignacio López-Chaves Castro dita a presente Resolución pola que se resolve o recurso do art. 47 da Lei 15/2007, do 3 de xullo, de Defensa da Competencia (en diante LDC) interposto por NAVIERA MAR DE ONS S.L. (en diante MAR DE ONS) contra a decisión da Subdirección de Investigación da Comisión Galega da Competencia do 2 de outubro de 2025 pola que se acordou a nota de peche da vixilancia da Resolución 8/2019.

1.- ANTECEDENTES DE FEITO

Primeiro. - En data 15 de outubro de 2025 D.J.C.N.S., con D.N.I. **.***.***-*, actuando en nome e representación de NAVIERA MAR DE ONS, S.L., con C.I.F. B36194066, presentou escrito polo que interpoñía recurso en virtude do artigo 26.1 do Regulamento de Réxime Interno da Comisión Galega da Competencia e do artigo 47 da Lei de Defensa da Competencia (en diante LDC) contra a nota de peche VPR 1 2025 Reservas cámping Ons con transporte incluído-2 con data do 2 de outubro de 2025 da Subdirección de Investigación (en diante SUBDIC).

Na nota de peche, a SUBDIC considerou que non procedía iniciar a vixilancia da Resolución 8/2019 da CGC, por non apreciar un incumprimento do resolve quinto da mesma por NAVIERA ILLA DE ONS, S.L. (Naviera Nabia), VIAJES ILLA DE ONS, S.L. e INICIATIVAS TURÍSTICAS DE ONS, S.A., senón condutas novas que nou eran obxecto de sanción na citada resolución.

O artigo 24 do Real Decreto 261/2008, do 22 de febreiro, polo que se aproba o Regulamento de Defensa da Competencia (RDC) sinala que unha vez presentado o recurso administrativo contra as resolucións e actos ditados pola Dirección de Investigación (no noso caso pola SUBDIC) ante o Consello da Comisión Nacional da Competencia (no noso caso ante o Pleno da CGC) este instará á Dirección de Investigación para que lle remita copia do expediente xunto co seu informe no prazo de cinco días.

Segundo. - Con data 31 de outubro de 2025 o Pleno da CGC unha vez acreditado que o recurso fora interposto en prazo, acordou requirir á SUBDIC que conforme ao previsto no art. 47 da LDC remitise no prazo de cinco días copia do Expediente S 3/2019 Reservas de Cámping de Ons con transporte incluído (2) así como o Informe previsto no art. 24 do Real Decreto 261/2008, do 22 de febreiro, polo que se aproba o Regulamento de Defensa da Competencia (en diante RDC). Así mesmo acordou que unha vez recibido o referido expediente se lle dese traslado do mesmo aos interesados e do recurso conforme ao previsto no art. 47 da LDC e o art. 24 do RDC.

Estes acordos foron notificados aos interesados

Terceiro.- Con data 14 de novembro de 2025 a SUBDIC remitiu ao Pleno o Informe previsto no art. 24 do RDC así como copia completa do expediente S 3/2019 Reservas de Cámping de Ons que foron notificados e postos ao dispor dos interesados.

No devandito Informe a SUBDIC considera que non se produciría indefensión ou prexuízos irreparables a dereitos ou intereses lexítimos da recorrente, co que o recurso interposto por NAVIEIRA MAR DE ONS S.L. non reuniría os requisitos esixidos polo artigo 47 da LDC e, en consecuencia, debería de ser inadmitido de pleno.

Cuarto.- Con data 12 de decembro de 2025, NAVIERA ILLA DE ONS, S.L. (Naviera Nabia), VIAXES ILLA DE ONS, S.L. e INICIATIVAS TURÍSTICAS DE ONS, S.A. presentaron escrito de alegacións ao Informe da SUBDIC do 14 de novembro de 2025.

Quinto.- Con data 18 de decembro de 2025 NAVIERA MAR DE ONS, S.L. presentou escrito de alegacións ao Informe da SUBDIC do 14 de novembro de 2025.

Sexto.- Con data 8 de xaneiro de 2026 o Pleno reuniuse para deliberar e aprobar esta Resolución.

2. FUNDAMENTOS DE DEREITO

2.1.- Obxecto da Resolución, pretensións da recorrente e motivos do recurso

2.1.1.- Obxecto da Resolución

Na presente Resolución este Pleno deberá pronunciarse sobre o recurso do art. 47 da LDC interposto por NAVIERA MAR DE ONS, S.L., contra a nota de peche VPR 1 2025 Reservas cámping Ons con transporte incluído-2 con data do 2 de outubro de 2025 da SUBDIC.

2.1.2.- Pretensións do recorrente

NAVIERA MAR DE ONS, S.L. solicita que se dite nova resolución na que se anule o acto recorrido, resolvendo acordar que pola SUBDIC se leven a cabo todas as actuacións precisas para vixiar o cumprimento da resolución 8/2019

2.1.3.- Motivos do recurso

Argumenta NAVIERA MAR DE ONS, S.L. no seu escrito distintos motivos polo que presenta este recurso do art. 47 da LDC.

Alega NAVIERA MAR DE ONS que non presentou unha denuncia por infracción do artigo 2 da LDC. Alega que o acto de arquivo ou "NOTA DE PECHE" das actuacións realizadas pola SUBDIC non foi ditado polo Pleno da CGC, polo que considera que estaríamos, ante un acto ou resolución administrativa ditada por un órgano manifestamente incompetente por razón da materia, polo que conforme dispón o art. 47.1.b) da LPAC ha de considerarse coma se nunca existira.

Alega que NAVIERA MAR DE ONS non solicitou a apertura do procedemento de vixilancia da Resolución 8/2019. Considera que entre as facultades da SUBDIC en materia de vixilancia son de mera instrución debendo levar a cabo todas as actuacións precisas para vixiar o cumprimento da resolución e elevar ao Pleno a proposta de cumprimento ou incumplimento que proceda xa que considera que unicamente o Pleno da CGC pode acordar o peche do procedemento de vixilancia dunha resolución de aplicación da LDC.

Alega tamén que o acto obxecto de Recurso pon fin a unhas actuacións reservadas insuficientes e inadecuadas e que carece de pé de recurso.

En canto á indefensión e aos prexuízos irreparables NAVIERA MAR DE ONS unicamente indica que ao ser a Nota de Peché ditada pola SUBDIC un acto administrativo nulo, o mesmo cáusalle indefensión e prexuízos irreparables e así afirma

"En definitiva, sendo un acto administrativo radicalmente nulo, que causa indefensión e prexuízos irreparables para dereitos ou intereses de Naviera Mar de Ons S.L.,(...)" (p.5)

2.2.- Informe da subdirección de investigación e alegacións.

2.2.1.- Informe da subdirección de investigación

A subdirección de investigación (SUBDIC) propón que o recurso sexa inadmitido xa que sinala que

"(...) non se produciu indefensión ou prexuízos irreparables a dereitos ou intereses lexítimos da recorrente, co que o recurso interposto por NAVIERA MAR DE ONS S.L. non reuniría os requisitos esixidos polo artigo 47 da LDC e, en consecuencia, debe ser inadmitido de pleno." (p. 14)

2.2.2.- Alegacións

2.2.2.1.- Alegacións de NAVIERA ILLA DE ONS, S.L.

No seu escrito de alegacións ao informe da SUBDIC formulado tras o seu acceso ao expediente alega que NAVIERA MAR DE ONS non motiva de ningún modo por que a nota de peche lle causa indefensión ou prexuízo irreparable e que tanto a nivel xurisprudencial como segundo se desprende da práctica decisonal da CNMC, existe unha interpretación restritiva de ambos os elementos.

Alega NAVIERA ILLA DE ONS, S.L. que o recorrente "(...) non achega a máis mínima motivación de por que a Nota de Peche lle causa indefensión ou prexuízo irreparable." (p. 7 e 8)

Alega que non se limitou ningún medio de defensa á Recorrente, xa que,

- a) NAVIERA MAR DE ONS puido presentar tanto o seu escrito do 10 de febreiro de 2025 como os seus correspondentes complementos de datas 7 de abril e 21 de xullo, nos que expoñía con total liberdade as súas alegacións sobre a conduta de NABIA.
- b) A SUBDIC admitiu a trámite estes escritos e como se recolle explicitamente na Nota de Peche, analizounos de forma exhaustiva.
- c) O Pleno da CGC admitiu o Recurso de NAVIERA MAR e deu traslado para alegacións á SUBDIC e ao resto de interesados.

Por último tamén alega que "(...) tampouco se aprecia o máis mínimo prexuízo irreparable no presente asunto para a Recorrente que, polo demais, tampouco se molestou o máis mínimo en explicar ou acreditar." (p. 10)

2.2.2.2.- Alegacións de VIAJES ILLA DE ONS, S.L.

O seu escrito de alegacións ao informe da SUBDIC formulado tras o seu acceso ao expediente é idéntico ao presentado por NAVIERA ILLA DE ONS, S.L., polo que se remite ao exposto no punto 2.2.2.1

2.2.2.3.- Alegacións de INICIATIVAS TURÍSTICAS DE ONS, S.A.

O seu escrito de alegacións ao informe da SUBDIC formulado tras o seu acceso ao expediente é idéntico ao presentado por NAVIERA ILLA DE ONS, S.L., polo que se remite ao exposto no punto 2.2.2.1

2.2.2.4.- Alegacións de NAVIERA MAR DE ONS, S.L.

No seu escrito de alegacións ao informe da SUBDIC formulado tras o seu acceso ao expediente NAVIERA MAR DE ONS presenta alegacións relacionadas co Informe da SUBDIC con data do 14 de novembro de 2025 e o expediente de vixilancia e outras estrañas ao mesmo.

Alega que aínda que a Nota de Peche non produza indefensión ou prexuízo irreparable a dereitos ou intereses lexítimos de NAVIERA MAR DE ONS, tal acto é susceptible do recurso previsto no art. 47 da LDC.

Volve reiterar o manifestado no seu escrito de interposición do recurso no sentido de considerar que o acto recorrido é un acto administrativo radicalmente nulo, o que repite en varias apartados do seu escrito de alegacións.

Alega que non se pode considerar á Nota de Peche como un acto de trámite, senón un acto de tramite cualificado, un acordo que pecha ou finaliza a vixilancia, polo que se o seu recurso non se admitise a trámite a Nota de Peche constituiría a resolución final, o que consideran que lles causaría un prexuízo irreparable, na medida que NAVIERA MAR DE ONS non podería expor ao Pleno da CGC as cuestións de legalidade do recurso.

Alega NAVIERA MAR DE ONS que esta "parte" "(...) non coñeceu nin puido coñecer as actuacións realizadas pola SUBDIC, como tampouco cuestionar a súa idoneidade para verificar o cumprimento da resolución ata a notificación da NOTA DE PECHE (...)"

Volve a repetir o que xa manifestou no seu escrito de recurso e así fai unha valoración da actuación da SUBDIC na vixilancia da Resolución 8/2019 considerándoa como inadecuada e insuficiente para verificar o incumprimento que afirman denunciara Naviera Mar de Ons S.L. nos seus tres escritos que cualifica de denuncia.

Recoñece expresamente a empresa NAVIERA MAR DE ONS S.L. que

“(…) que xa non existe por parte da empresa concesionaria unha negativa directa a contratar reservas no cámping da illa de Ons se non se contrata o transporte e a viaxe coa navieira e a axencia de viaxes vinculadas á concesionaria do cámping.”

Describe no seu escrito de alegacións unha serie de medidas de estratexia comercial que agora afirma están a executar as empresas NAVIERA ILLA DE ONS, S.L. (Naviera Nabia), VIAJES ILLA DE ONS, S.L. e INICIATIVAS TURÍSTICAS DE ONS, S.A. Declara que as mesmas teñen como finalidade restrinxir todo o posible a liberdade dos usuarios para elixir navieira para o transporte á illa de Ons se queren aloxarse no cámping situado na devandita illa e estima que esa “(…) práctica comercial denunciada, sendo formalmente distinta á sancionada ten a mesma finalidade (…)”.

Considera que a Resolución 8/2019 da CGC “(…) non se limita a obrigar ás empresas para absterse de realizar a conduta sancionada como constitutiva de abuso da posición de dominio, senón tamén aquelas “como as que constitúen o obxecto da presente resolución”. Ao estender esta obriga de non facer a toda conduta que teña o mesmo obxecto exclusionario que o sancionado, a autoridade de competencia busca reforzar a eficacia da resolución no obxectivo de restaurar unha situación de competencia efectiva no mercado do transporte marítimo á illa de Ons.”

Por último, no seu solicito altera o *petitum* do seu escrito de interposición do recurso con data do 15 de outubro de 2025 para solicitar agora tamén que o Pleno resolva que “(…) a Subdirección de Investigación elabore proposta de incumprimento do resolve quinto da resolución 8/2019 para a súa posterior elevación ao Pleno”.

2.3.- Natureza do recurso

A Sección 4.ª do Capítulo I do Título IV da Lei 15/2007, do 3 de xullo, de Defensa da Competencia regula no artigo 47 a posibilidade de presentar recurso administrativo contra as resolucións e actos ditados polo órgano de instrución, establecendo que:

“Artigo 47. Recurso administrativo contra as resolucións e actos ditados pola Dirección de Investigación.

1. As resolucións e actos da Dirección de Investigación que produzan indefensión ou prexuízo irreparable a dereitos ou intereses lexítimos serán recorribles ante o Consello da Comisión Nacional da Competencia no prazo de dez días.

2. O Consello inadmitirá sen máis trámite os recursos interpostos fóra de prazo.

3. Recibido o recurso, o Consello poñerá de manifesto o expediente para que as partes formulen alegacións no prazo de quince días.”

O Tribunal Supremo na súa sentenza do 16 de novembro de 2018 (recurso 2781/2016) no seu Fundamento de Dereito Primeiro, afirma en relación co art. 47 LDC que:

“Esta previsión específica constitúe unha aplicación do disposto, con carácter xeral, no artigo 107.2 da Lei 30/1992 no ámbito sectorial da defensa da competencia. Prevese un recurso administrativo especial e extraordinario xa que unicamente procede por motivos taxados, isto é, sempre e cando se trate de resolucións que produzan indefensión ou prexuízo irreparable aos dereitos ou intereses lexítimos dos interesados.”

Conforme a iso, os actos e resolucións da SUBDIC que produzan indefensión ou prexuízo irreparable poderán ser recorridos ante o Pleno da CGC, de tal maneira que este recurso só poderá ser admisible por algunha desas dúas razóns: *“cando se trate de resolucións que produzan indefensión ou prexuízo irreparable aos dereitos ou intereses lexítimos dos interesados”*. A sentenza do Tribunal Supremo do 30 de setembro de 2013 (recurso de casación 5606/2010) xa manifestara este extremo ao advertir que os motivos de impugnación fronte a actuacións da Dirección de Competencia (no noso caso a SUBDIC) deben estar baseados unicamente na indefensión ou o prexuízo irreparable que os actos recorridos poidan causar a

dereitos ou intereses lexítimos, e non en ningún outro motivo, e así no seu Fundamento de Dereito Segundo afirma que:

"(...) En efecto, a vía a través da cal é posible a impugnación "anticipada" das resolucións e actos ditados pola Dirección de Investigación é precisamente, na nova Lei 15/2007, de Defensa da Competencia, a establecida no seu artigo 47.1, isto é, o recurso (interno) fronte a unhas e outros ante o Consello da Comisión Nacional da Competencia. Pero non se trata dunha vía que abra a posibilidade a calquera impugnación e por calquera motivo senón exclusivamente a daqueles actos ou resolucións aos que se impute causar indefensión ou provocar "prexuízo irreparable a dereitos e intereses lexítimos".

No mesmo sentido STS do 21 de novembro de 2014 (recurso de casación 4041/2011) sinala, como xa fixera a sentenza do 30 de setembro de 2013, que:

"(...) Quérese dicir, pois, que tanto o Consello da Comisión Nacional da Competencia como, eventualmente, a Sala da Audiencia Nacional ao xulgar sobre as decisións deste, deben limitarse a revisar os devanditos actos e resolucións da Dirección de Investigación unicamente desde aquela dobre perspectiva. Non é que o axuizamento de tales actos e resolucións quede así impedido senón simplemente, como sucede co resto de actos de trámite ou de instrución dos procedementos sancionadores, diferido ao momento en que recaia a decisión final do procedemento. Será entón cando a parte poida invocar calquera motivo de nulidade das resolucións finais por derivar de actos previos viciados. Pero, repetimos, non cabe no recurso administrativo previsto polo artigo 47.1 da Lei 15/2007 examinar senón a concorrencia das dúas circunstancias que motivaron a súa implantación, isto é, comprobar se as resolucións e actos da Dirección de Investigación produciron indefensión ou ocasionaron prexuízos irreparables. O resto de motivos impugnatorios eventualmente opoñibles fronte a aqueles actos queda reservado, repetimos, ao axuizamento da resolución final do expediente sancionador."

Este mesmo criterio recóllese na sentenza da Audiencia Nacional do 4 de novembro de 2025 (Recurso 1344/2019) que no seu Fundamento de Dereito Terceiro afirma, consonte a citada xurisprudencia do TS que cita, que:

"TERCEIRO.- Sobre os requisitos do artigo 47 da LDC.

Conforme ao sinalado no artigo 47 da LDC, a adopción dunha decisión respecto do recurso interposto por VODAFONE, supón verificar se o acordo da DC do 19 de febreiro de 2019, polo que se denega a condición de interesado de Vodafone no expediente de vixilancia VC/0612/12 TELEFÓNICA/DTS, é susceptible de ocasionar indefensión ou prexuízo irreparable ao recorrente, o que implicaría a estimación do recurso.

Tal e como expresou a Sala do Contencioso-Administrativo do Tribunal Supremo nas súas sentenzas do 30 de setembro de 2013 (recurso 5606/2010) e 21 de novembro de 2014 (recurso 4041/2011), o artigo 47 da LDC non abre a posibilidade a calquera impugnación e por calquera motivo senón exclusivamente a daqueles actos ou resolucións aos que se impute causar indefensión ou provocar "prexuízo irreparable a dereitos e intereses lexítimos" (e continúa coa cita expresa da sentenza do TS do 21 de novembro de 2014 á que nos referimos)

Da mesma maneira pronunciouse a CNMC na súa Resolución do 9 de xaneiro de 2020 ditada no Expte. R/AJ/131/19, FACTOR IDEAS INTEGRAL SERVICES ao sinalar que: *"Tal e como expresou a Sala do Contencioso-Administrativo do Tribunal Supremo nas súas sentenzas do 30 de setembro de 2013 (recurso 5606/2010) e 21 de novembro de 2014 (recurso 4041/2011), o artigo 47 da LDC non abre a posibilidade a calquera impugnación e por calquera motivo, senón exclusivamente a daqueles actos ou resolucións aos que se impute causar indefensión ou provocar "prexuízo irreparable a dereitos e intereses lexítimos". Por iso, para o Tribunal Supremo "tanto o Consello da Comisión Nacional da Competencia como, eventualmente, a Sala da Audiencia Nacional ao xulgar sobre as decisións deste, deben limitarse a revisar os devanditos actos e resolucións da Dirección de Investigación unicamente desde aquela dobre perspectiva. Non é que o axuizamento de tales actos e resolucións quede así impedido senón simplemente, como sucede co resto de actos de trámite ou de instrución dos procedementos sancionadores, diferido ao momento en que recaia a decisión final do procedemento. Será entón cando a parte poida invocar calquera motivo de nulidade das resolucións finais por derivar de actos previos viciados"*

Igualmente a CNMC na súa Resolución do 28 de abril de 2025 ditada no Expte. R/AJ/031/25 COCOO volve a Autoridade Nacional de Competencia a declarar que:

"(18) O artigo 47 da LDC regula o recurso administrativo previsto contra as resolucións e actos ditados pola DC dispoñendo que: "As resolucións e actos ditados pola Dirección de Investigación [hoxe Dirección de Competencia] que produzan indefensión ou prexuízo irreparable a dereitos ou intereses lexítimos serán recorribles ante o Consello da Comisión Nacional da Competencia [hoxe Comisión Nacional dos Mercados e a Competencia] no prazo de dez días".

(19) A prosperabilidade do recurso esixe que o mesmo estea baseado en motivos de indefensión e prexuízo irreparable aos dereitos e intereses lexítimos, polo que o recorrente deberá alegar e demostrar a concorrencia de, polo menos, un dos requisitos"

Non estamos, pois, ante os recursos regulados pola Lei 39/2015, do 1 de outubro, do Procedemento Administrativo Común das Administracións Públicas, senón ante o único recurso administrativo previsto pola LDC contra os actos ditados polo órgano instructor en materia de defensa da competencia (neste caso, a SUBDIC). O artigo 47 da LDC regula o recurso administrativo contra as resolucións e actos ditados pola SUBDIC que produzan indefensión ou prexuízo irreparable a dereitos ou intereses lexítimos. A xa mencionada sentenza do Tribunal Supremo do 30 de setembro de 2013 advirte de que os motivos de impugnación fronte a actuacións da Dirección de Investigación deben estar baseados unicamente na indefensión ou o prexuízo irreparable que os actos ou acordos que se recorren poidan causar a dereitos ou intereses lexítimos, e non en ningún outro motivo xa que como vimos, manifesta textualmente o TS que:

"(...) non se trata dunha vía que abra a posibilidade a calquera impugnación e por calquera motivo senón exclusivamente a daqueles actos ou resolucións aos que se impute causar indefensión ou provocar "prexuízo irreparable a dereitos e intereses lexítimos".

Por tanto, neste recurso examínase se na actuación recorrida a SUBDIC causou indefensión e/ou un prexuízo irreparable a dereitos ou intereses lexítimos de NAVIERA MAR DE ONS S.L. Esta empresa alegou no recurso tanto indefensión como prexuízos irreparables polo acordo de Nota de Peche da SUBDIC do 2 de outubro de 2025.

2.4.- Cuestión previa: vixilancia no cumprimento das obrigacións.

Dispón o Art. 41 da Lei 15/2007 baixo o título "Vixilancia do cumprimento das obrigacións, resolucións e acordos" o seguinte:

"1. A Comisión Nacional da Competencia vixiará a execución e o cumprimento das obrigacións previstas na presente Lei e as súas normas de desenvolvemento así como das resolucións e acordos que se adopten en aplicación da mesma, tanto en materia de condutas restritivas como de medidas cautelares e de control de concentracións.

A vixilancia levarase a cabo nos termos que se establezan regulamentariamente e na propia resolución da Comisión Nacional da Competencia ou acordo de Consello de Ministros que poña fin ao procedemento.

A Comisión Nacional da Competencia poderá solicitar a cooperación dos órganos autonómicos de defensa da competencia e dos reguladores sectoriais na vixilancia e cumprimento das obrigacións, resolucións e acordos.

2. En caso de incumprimento de obrigacións, resolucións ou acordos da Comisión Nacional da Competencia, o Consello da Comisión Nacional da Competencia resolverá, a proposta da Dirección de Investigación, sobre a imposición de multas sancionadoras e coercitivas, sobre a adopción doutras medidas de execución forzosa previstas no ordenamento e, no seu caso, sobre a desconcentración"

Pola súa banda, o Real Decreto 261/2008, do 22 de febreiro, dispón no seu art. 42, sobre "Vixilancia do cumprimento das obrigacións e resolucións do Consello da Comisión Nacional da Competencia" que:

"1. Para efectos do establecido no artigo 41 da Lei 15/2007, do 3 de xullo, o Consello da Comisión Nacional da Competencia, ao adoptar a resolución ou o acordo que impoña unha obrigación, deberá advertir ao seu destinatario do prazo de que dispón para cumprilo, apercibíndolle da contía da multa coercitiva que, en caso de incumprimento, lle poderá ser imposta por cada día de atraso nos termos previstos no artigo 67 da Lei 15/2007, do 3 de xullo.

2. Unha vez que a resolución ou o acordo sexan executivos, a Dirección de Investigación levará a cabo todas as actuacións precisas para vixiar o seu cumprimento.
3. Cando a Dirección de Investigación estime un posible incumprimento das obrigacións e resolucións do Consello da Comisión Nacional da Competencia poderá elaborar un informe de vixilancia que será notificado aos interesados para que, no prazo de quince días, formulen as alegacións que teñan por convenientes.
4. Recibidas as alegacións dos interesados e, no seu caso, practicadas as actuacións adicionais que se consideren necesarias, a Dirección de Investigación remitirá o informe de vixilancia ao Consello da Comisión Nacional da Competencia para efectos de que este declare o cumprimento das obrigacións impostas, ou ben declare o seu incumprimento.
5. A resolución do Consello da Comisión Nacional da Competencia que declare o incumprimento dunha obrigación poderá impoñer a multa coercitiva correspondente, segundo o establecido no artigo 21 deste Regulamento.”

Destes artigos dedúcese, como sinala a xurisprudencia (STS do 8 de maio de 2018 – Recurso 527/2016), que o procedemento de vixilancia non ten carácter sancionador nin que as resolucións que se adopten como consecuencia dese procedemento poden condicionar en forma algunha un eventual posterior procedemento sancionador.

O procedemento de vixilancia ten por finalidade examinar o estado de cumprimento das obrigacións impostas neste caso polo Pleno da CGC, e en caso de constatare o seu incumprimento, se poida acordar a incoación dun expediente sancionador por unha infracción moi grave que tipifica o artigo 62.4.c) da LDC.

Nese procedemento de vixilancia a SUBDIC deberá executar as actuacións precisas para acreditar o cumprimento das obrigacións derivadas do expediente sancionador, elaborar un informe de vixilancia, que será notificado aos interesados para que presenten alegacións e remitir todo iso ao Pleno da CGC para que este declare o cumprimento ou non das mesmas.

A sentenza do TS do 22 de maio de 2019 (recurso 1299/2018) fixou a seguinte doutrina xurisprudencial en relación coa finalidade dun expediente de vixilancia: e a declaración que nel se pode realizar en caso de incumprimento:

"A declaración de incumprimento realizada nun procedemento de vixilancia de Defensa da Competencia, ten un alcance limitado (verificar o estado de cumprimento dunha obrigaón) e circunscrita ao momento en que se desenvolveu o procedemento, e ten por finalidade incentivar o cumprimento da obrigaón. Pero este pronunciamento non prexulga o resultado dun posterior procedemento sancionador nin implica a declaración dunha responsabilidade pola comisión dunha infracción, especificamente a existencia dunha infracción grave contemplada no artigo 62.4.c) da Lei de Defensa da Competencia"

Pero tamén hai que ter en conta que no marco dun expediente de Vixilancia a autoridade de competencia esta non pode modificar, agravar ou innovar as obrigaóns que previamente impuxese nunha resolución sancionadora, pois, como vimos, o obxecto destes procedementos de vixilancia está limitado a constatar o estado de cumprimento desas obrigaóns e non pode ser o instrumento para realizar unha reconsideración das obrigaóns inicialmente impostas ao sancionado. A garantía na protección dos dereitos do sancionado esixe a posibilidade deste de exercer o seu dereito á defensa en caso de imputación de feitos, actuacións que poidan ser valoradas como unha infracción da LDC que non foron examinadas na Resolución sancionadora nin contra as cales ese operador económico se puidera defender ou alegar.

Neste sentido é interesante examinar a sentenza do TS do 4 de febreiro de 2020 (recurso 5945/2018) que ao resolver un recurso de casación no que a cuestión exposta era determinar cal era o alcance e os límites do contido das resolucións ditadas nos procedementos de vixilancia instruídos pola CNMC, e en particular, precisar se tales resolucións poden modificar ou innovar as obrigaóns e/ou medidas que, no seu caso, contivese a resolución sancionadora cuxo cumprimento se verifica, declarou no seu Fundamento de Dereito Terceiro que:

"A LDC regula separadamente as facultades da CNMC e o contido das decisións que pode adoptar nun procedemento sancionador e nun procedemento de vixilancia.

No primeiro procedemento, consonte o artigo 53 LDC, as resolucións da CNMC poderán declarar a existencia de condutas prohibidas na propia LDC ou nos artigos 81 e 82 do

Tratado CE, e en consonancia con tales declaracións, poderán as resolucións da CNMC, ademais de impoñer as multas autorizadas pola lei, conter ordes de cesamento das condutas prohibidas nun prazo determinado, ou de remoción dos efectos das prácticas prohibidas e impoñer condicións ou obrigacións determinadas, xa sexan estruturais ou de comportamento.

En cambio, nos expedientes de vixilancia o contido das resolucións que poida adoptar a CNMC está limitado pola propia natureza do procedemento, que consonte o artigo 41.1 LDC contráese a vixiar a execución e cumprimento de determinadas resolucións previas, entre elas as acordadas en materia de condutas restritivas.

Atendidos a súa distinta natureza e réxime xurídico, é claro que o expediente de vixilancia ten vedada a adopción das medidas e obrigacións estruturais e de comportamento que a LDC restrinxe aos procedementos sancionadores que finalicen na declaración da existencia de condutas prohibidas na LDC ou nos artigos 101 ou 102 do Tratado de Funcionamento da Unión Europea, do que se segue que a resolución dun expediente de vixilancia que innove ou modifique ou altere substancialmente o decidido nun procedemento sancionador sería contraria aos citados artigos 41 e 53 LDC. ”

E aínda que a continuación sinala que

“Agora ben, sen prexuízo do anterior, a execución dunha resolución sancionadora pode requirir en ocasións dun período de tempo máis ou menos prolongado, ou pode presentar diferentes fases ou graos de cumprimento, ou expor diferenzas sobre o debido cumprimento entre a CNMC e as partes obrigadas, polo que a resolución do expediente de vixilancia, para os efectos de cumprir a súa función de incentivo de cumprimento do acordado, non pode limitarse a repetir miméticamente as declaracións da resolución sancionadora, desatendendo o estado da execución, senón que deberá axustarse ou adaptarse ás circunstancias que esixa en cada momento o debido cumprimento do resolvido.”

Aclara finalmente que

“Esa adaptación ou axuste ás circunstancias que presente a execución deberá observar, con todo, os estritos límites que resultan da natureza da resolución de vixilancia, que non pode innovar, nin modificar nin alterar de forma substancial as medidas ou obrigacións acordadas no procedemento sancionador, nin ditarse cun obxecto ou finalidade distinto do de asegurar e incentivar o seu cumprimento.”

Determinar se o que se acorda nun expediente de Vixilancia altera ou modifica as obrigacións impostas nun expediente sancionador deberá facerse en cada caso concreto xa que como sinala esta mesma sentenza iso *“(…) pertence ao pronunciamento de cada caso concreto, pois esixirá lóxicamente o contraste ou a comparación entre as particulares decisións dos procedementos sancionador e de vixilancia, en relación coas circunstancias concorrentes en cada execución.”*

Esta sentenza, despois de desestimar o recurso de casación que se presentou resolve no Fundamento de Dereito Sexto a cuestión de interese casacional exposta e declara que:

SEXTO.- *Do exposto nos precedentes razoamentos xurídicos, esta Sala do Contencioso-Administrativo do Tribunal Supremo, dando resposta á cuestión exposta que presenta interese casacional obxectivo para a formación de xurisprudencia, declara que os artigos 41 e 53 da Lei 15/2007, do 3 de xullo, de Defensa da Competencia e 42 do Regulamento de Defensa da Competencia, aprobado por Real Decreto 261/2008, do 22 de febreiro, deben interpretarse no sentido de que as resolucións da Comisión Nacional dos Mercados e a Competencia **nos expedientes de vixilancia non poden innovar ou modificar o previamente decidido no procedemento sancionador de cuxa vixilancia se trate, debendo limitarse a resolución de vixilancia á verificación do estado de cumprimento do resolvido no expediente sancionador, e en caso de constatare un incumprimento para instar ou incentivar ao cumprimento, sen prexuízo da adopción das demais medidas de execución contempladas nos citados artigos 41 e 42 do Regulamento de DC.**”* (Énfase engadida)

Consonte iso, na vixilancia do cumprimento da Resolución 8/2019 da CGC deberá verificarse o estado de cumprimento do resolvido no expediente sancionador, non innovar ou modificar as obrigacións non acordadas.

Na devandita Resolución 8/2019 entre os feitos acreditados indícase no 6º que “Que non resulta posible contratar o servizo de transporte con aloxamento no cámping fóra do paquete combinado polas tres empresas denunciadas, salvo que se contrate no propio cámping, o que representa un volume moi reducido sen que se poda precisar se en tales casos se accede á Illa a través das empresas operadoras ou por outros medios.” Na Resolución da mesma o Pleno da CGC declara probada a existencia dunha conduta prohibida do art. 2 da LDC .

“(...) consistente na aplicación con carácter excluínente dun sistema de reservas no cámping oficial da Illa de Ons combinado co transporte á citada Illa de Ons condicionado á contratación do servizo de transporte marítimo regular de viaxeiros e a xestión da reserva en dúas compañías do propio grupo económico, NAVIERA ILLA DE ONS, S.L. (Naviera Nabia), que opera coa denominación comercial “Piratas de Nabia”, VIAJES ILLA DE ONS, S.L. (Vio Viajes), respectivamente” (Énfase engadida)

e insta as empresas sancionadas a

“(...) que no futuro se absteñan de cometer prácticas como as que constitúen o obxecto da presente resolución, e dicir, que NAVIERA ILLA DE ONS, S.L., VIAJES ILLA DE ONS, S.L. e INICIATIVAS TURÍSTICAS DE ONS, S.A., interrompan a comercialización das reservas de cámping na Illa de Ons coa modalidade de “paquete combinado”, de xeito que poida contratarse o cámping con calquera compañía autorizada para prestar o servizo de transporte marítimo regular de viaxeiros á Illa de Ons en condicións de libre competencia.

Por iso no expediente de Vixilancia da Resolución 8/2019 a SUBDIC deberá examinar se se cumpriron as obrigacións impostas na mesma, é dicir, a obrigación de absterse na aplicación con carácter excluínente dun sistema de reservas no cámping da illa de Ons condicionado á contratación do servizo de transporte marítimo regular de viaxeiros e a xestión da reserva en dúas compañías do propio grupo económico, NAVIERA ILLA DE ONS, S.L. (Naviera Nabia) e VIAJES ILLA DE ONS, S.L. (Vio Viajes), respectivamente.

Pero a decisión que se adopte neste expediente de Vixilancia é independente, como sinala a STS do 4 de febreiro de 2020, da decisión que se poida adoptar noutro expediente sancionador no caso de que se revelase que as empresas xa sancionadas, cumpriran ou non as obrigacións

impostas nunha Resolución firme, cometan novas condutas prohibidas pola LDC consistentes nun abuso de posición de dominio do art. 2 da LDC.

Tamén hai que ter en conta que consonte ao art. 49.1 da LDC o procedemento sancionador en materia de condutas prohibidas da LDC "(..) iníciase de oficio pola Dirección de Competencia, xa sexa a iniciativa propia ou do Consello da Comisión Nacional dos Mercados e a Competencia ou ben por denuncia". Por iso o Pleno da CGC, unha vez examinando o expediente, pode estimar a posibilidade de que conorra a existencia dunha conduta de abuso de posición de dominio do art. 2 da LDC e por iso instar á SUBDIC para que faga os labores de investigación para determinar, unha vez analizados todos os indicios e os que se documenten, se se incoa ou non un expediente sancionador.

2.5 Procedencia ou improcedencia da estimación do recurso

Para determinar se procede ou non a estimación do recurso corresponde ver se se produciu na Nota de Peche da SUBDIC indefensión ou prexuízo irreparable a dereitos ou intereses lexítimos de NAVIERA MAR DE ONS S.L.

2.5.1. Inexistencia de indefensión:

Como vimos, considera NAVIERA MAR DE ONS S.L. que a Nota de Peche lle causa indefensión por ser unha acto administrativo nulo.

A doutrina da CNMC e das extintas Comisión Nacional da Competencia (CNC) e do Tribunal da Competencia (TDC) respecto á indefensión alegada pola vía do art. 47 da LDC é reiterada e constante, baseándose en todos os casos na xurisprudencia do Tribunal Constitucional (TC) sobre o art. 24 da Constitución. Neste sentido podemos citar a Resolución do 10 de decembro de 2009 (Expte. R/0029/09, ECOVIDRIO) no que, ante a alegación de indefensión nun recurso do art. 47 a CNMC afirma que:

"Polo que se refire á indefensión, este Consello e o seu antecesor o Tribunal de Defensa da Competencia reiteraron en múltiples Resolucións de recursos que "o Tribunal Constitucional ten establecido que por indefensión ha de entenderse o impedir a unha parte nun proceso ou procedemento o exercicio do dereito de defensa, privándolle de

exercitar a súa potestade de alegar e xustificar os seus dereitos e intereses, sinalando que a indefensión á que se refire o art. 24.1 da Constitución Española é só aquela que produza un real e efectivo menoscabo do dereito de defensa da parte. Por iso, o Tribunal Constitucional sinalou que non se dá indefensión cando existiu a posibilidade de defenderse en termos reais e efectivos ou cando non se chegou a producir efectivo e real menoscabo do dereito de defensa.”

Noutra Resolución da CNMC do 8 de marzo de 2023- Expediente CEPESA R/AJ/141/22, ante un recurso do art. 47 da LDC na que se alegou indefensión, sinalouse que é doutrina do Tribunal Constitucional que para apreciar a existencia da mesma non abonda con que se produza unha transgresión formal das normas, senón que é necesario que tal vulneración se traduza nunha privación, limitación, menoscabo ou negación real, efectiva e actual do dereito de defensa, nunca potencial ou abstracta. Isto é, unha indefensión material. Nestes mesmos termos volve expresar a Sala de Competencia da CNMC na recente Resolución do 27 de setembro de 2023 Expediente ENDESA SA. E OUTRAS R/AJ/058/23.

A sentenza do Tribunal Constitucional 15/1995, do 24 de xaneiro de 1995 ao determinar o que se debe de entender como esa “indefensión material” manifestou que:

“(…) En definitiva, a indefensión, que se concibe constitucionalmente como a negación da tutela xudicial e para cuxa prevención se configuran os demais dereitos instrumentais contidos no art. 24 da Constitución, ha de ser algo real, efectivo e actual, nunca potencial ou abstracto, por colocar á súa vítima nunha situación concreta que lle produza un prexuízo, sen que lle sexa equiparable calquera expectativa dun perigo ou risco (SSTC 181/1994 e 314/1994, 28 novembro rec. 1019/91). Por iso falamos sempre de indefensión “material”.

5. Esta dáse, no caso ante nós, desde o momento en que foi absoluta e plena, privando aos comparecentes do seu dereito para ser oídos, a utilizar os medios probatorios adecuados pertinentes se a iso houbo lugar, a coñecer os motivos manexados na demanda contra o seu nomeamento e a ter a oportunidade de rebatelos na contestación á demanda, onde ademais puidesen pedir o recibimento a proba e utilizar a pertinente, se a iso houbo lugar. En resumo, o principio de contradición procesual foi preterido e sen el, con todo o

demais que se dixo máis atrás, mal pode falarse neste caso dun proceso con todas as garantías.(...)”.

Esta mesma idea reitérase polo TC entre outras na Sentenza 210/1999, do 29 de novembro no seu Fundamento xurídico 3 ao declarar que:

“En efecto, dixemos reiteradamente que a indefensión constitucionalmente relevante é a situación en que, en xeral, tras a infracción dunha norma procesual, se impide a algunha das partes o dereito á defensa, eliminando ou limitando a súa potestade, ben de alegar dereitos e intereses para que lle sexan recoñecidos, ou ben de replicar dialecticamente as posicións contrarias no exercicio do principio de contradición (por todas SSTC 89/1986, fundamento xurídico 2.º o 145/1990, fundamento xurídico 3.º), e que esta indefensión ha de ter un carácter material e non meramente formal, o que implica que non é suficiente coa existencia dun defecto ou infracción procesual, senón que debe producirse un efectivo e real menoscabo do dereito de defensa (SSTC 90/1988, fundamento xurídico 2.º e 26/1999, fundamento xurídico 3.º)”

É dicir, a indefensión á que se refire o artigo 24 da Constitución Española é só aquela que produza un real e efectivo menoscabo do dereito de defensa e que, seguindo de novo a xurisprudencia Constitucional, *“non pode afirmarse que se produciu indefensión se existiu posibilidade de defenderse en termos reais e efectivos”* (Sentenza do TC 98/1987, Fundamento Xurídico 3). E por iso sinala que *“(...) o constitucionalmente decisivo desde as coordenadas procesuais esenciais que esixe o art. 24 C.E., é se o suxeito puido alegar e probar o que estimase por conveniente en relación con todos os aspectos esenciais do conflito no que se acha inmerso e que van ser obxecto de pronunciamento xudicial.”* (Sentenza do TC 144/1996, Fundamento Xurídico 4)

De tal maneira que a indefensión se produce cando o interesado non tivo a posibilidade de defenderse en termos reais e efectivos ou cando se chegou a producir efectivo e real menoscabo do dereito de defensa, o que neste expediente respecto de NAVIERA MAR DE ONS S.L. non existiu.

Ademais hai que ter en conta que, como sinala a CNMC, non pode ocasionarse indefensión naqueles supostos nos que a intervención da empresa, como neste caso, é na súa condición de terceiro nun expediente de vixilancia xa que:

“Respecto á posible existencia de indefensión, lembremos que estamos ante un procedemento de vixilancia do cumprimento das Resolucións do 30 de xullo de 2009 e 20 de decembro de 2013, adoptadas polo Consello da CNC e pola Sala de Competencia do Consello da CNMC, respectivamente como consecuencia da tramitación do expediente sancionador 652/07, polo que non pode ocasionarse indefensión a GESDEGAS na medida que non existe imputación algunha da que defenderse, e moito menos se de quen estou falando é dun terceiro, non responsable de levar a cabo as obrigacións impostas na resolución que se vixía.” (Resolución da CNMC do 21 de xuño de 2016 ditada no Expdte. R/AJ/025/16 GESDEGAS)

Este mesmo criterio foi recollido pola recente sentenza da Audiencia Nacional do 4 de novembro de 2019 (recurso 1344/2019) que declara que :

*“No presente caso, tal e como expón a DC no seu informe, **o acordo recorrido non supuxo a imputación de cargo algún a VODAFONE fronte á cal non tivese posibilidade de defenderse en termos reais e efectivos, polo que habemos de concluír que se trata dun acto que non ten aptitude para tal indefensión. Por tanto, non resulta posible apreciar que o acordo recorrido emitido pola DC poida causar indefensión a VODAFONE.***”
(Énfase engadida)

Á vista do anterior, non resulta posible apreciar que o acordo de Nota de Peche recorrido poida causar indefensión a NAVIERA MAR DE ONS S.L.

2.5.2. Inexistencia de prexuízo irreparable a dereitos ou intereses lexítimos:

En canto ao segundo dos requisitos esixidos polo artigo 47 LDC para que puidese prosperar o recurso, isto é, a existencia dun prexuízo irreparable cabe lembrar que o Tribunal Constitucional entende que é *“aquel que provoque o restablecemento do recorrente no dereito constitucional vulnerado sexa tardío e impida a súa efectiva restauración”* (por todos, ATC 79/2009, do 9 de marzo de 2009).

Considera NAVIERA MAR DE ONS S.L. que a Nota de Peche lle causa prexuízo irreparable a dereitos ou intereses lexítimos por ser un acto administrativo nulo e nas súas alegacións tamén sinala que se o seu recurso do art. 47 LDC non se admitise a trámite, a Nota de Peche constituiría a resolución final, "(...) o que, sen dúbida, causaría a esta parte un prexuízo irreparable, na medida que vería imposibilitado suscitar ao Pleno da CGC as cuestións de legalidade que neste recurso expón, e que non foi posible presentar ante a SUBDIC". Hai que sinalar que o referido recurso si foi admitido a trámite e é resolto por este Pleno.

A empresa alega de forma xenérica prexuízos irreparables, sen determinar, describir ou cuantificar os mesmos, polo que non xustifica prexuízo algún que sexa irreparable e só indica como tales os que se derivan dun acto administrativo nulo.

Por todo os argumentos expostos nos puntos anteriores e non reunindo os requisitos esixidos polo artigo 47 da LDC, este Pleno entende que o recurso examinado na presente resolución debe ser desestimado.

2.6.- Aplicación do art. 41 da Lei 15/2007

Como vimos consonte a ese art. 41 da LDC nun procedemento de vixilancia a SUBDIC deberá executar as actuacións precisas para acreditar o cumprimento das obrigacións derivadas da Resolución 8/2019, elaborar un informe de vixilancia, que será notificado aos interesados para que presenten alegacións e remitir todo iso ao Pleno do CGC para que este declare o cumprimento ou non das mesmas.

Neste expediente de vixilancia VPR 1/2025 Reservas cámping Ons con transporte incluído-2, a SUBDIC no seu acordo de Nota de Peche do 2 de outubro de 2025 conclúe que:

"Polo exposto, e sen prexuízo de que poida aparecer outra información adicional que permita, nunha nova valoración, reconsiderar os elementos dos que se ten coñecemento, esta SUBDIC considera que non procede iniciar a vixilancia da Resolución 8/2019 da CGC, por non apreciar un incumprimento do resolve quinto da mesma, mediante a reiteración da infracción sancionada do artigo 2.2, letra c)" (folio 175-176)

Con todo o art. 41.4 da LDC dispón que "(...) a Dirección de Investigación remitirá o informe de vixilancia ao Consello da Comisión Nacional da Competencia para efectos de que este declare o cumprimento das obrigacións impostas, ou ben declare o seu incumprimento", polo que deberá de ser o Pleno da CGC, e non a SUBDIC, quen debe declarar se se cumpriron ou non as obrigacións impostas na Resolución 8/2019, para o que é necesario que a SUBDIC remita o informe de Vixilancia así como as alegacións que formulen os interesados para os efectos de tomar esa decisión.

2.7.- Aplicación do art. 49.1 da Lei 15/2007

Como vimos consonte ao art. 49.1 da LDC o procedemento sancionador en materia de condutas prohibidas da LDC "(...) iníciase de oficio pola Dirección de Competencia, xa sexa a iniciativa propia ou do Consello da Comisión Nacional dos Mercados e a Competencia ou ben por denuncia".

Como afirmou a sentenza do TS do 7 de maio de 2024

"Ha de partirse de que a empresa "Iniciativas Turísticas de Ons SA" xestionaba o único cámping existente na Illa de Ons, en virtude dunha concesión administrativa, polo que ostentaba unha posición de dominio respecto da xestión das prazas para pernoctar na illa. Por outra banda, existían varias empresas que estaban autorizadas para prestar o servizo transporte marítimo á illa, entre elas a compañía "Naviera Illa de Ons SL"

Do exame do expediente de vixilancia VPR 1/2025 Reservas cámping Ons con transporte incluído-2, pódese observar a existencia de condutas en relación coa contratación do aloxamento no referido cámping na páxina web que presentan indicios que poden facer supoñer unha infracción da normativa de competencia e un posible abuso de posición de dominio distinto do sancionado na Resolución 8/2019 e que require a súa investigación, como son:

a) a orde e posición dos distintos tipos de ofertas de aloxamento na páxina web, ben de só aloxamento ou en paquete combinado con transporte á illa de Ons, que poden determinar a preferencia do usuario na elección das distintas alternativas favorecendo ás empresas do grupo en prexuízo doutras o que podería supoñer a extensión dunha

posición de dominio no mercado (xestión exclusiva das prazas no cámping da illa de Ons) a outro mercado conexo.

b) a existencia de paquetes combinados de aloxamento e transporte en exclusiva con empresas do propio grupo

É preciso, por iso, analizar se concorren neses comportamentos, ou noutros que poida detectar a SUBDIC, elementos que permitan confirmar ou rexeitar a existencia de efectos excluíntes nese mercado que estean carecedores de calquera apoio lexítimo nunha competencia nos propios méritos e que puidesen derivar nun abuso de posición de dominio en mercados conexos.

É preciso comprobar o que indicou o TS na súa sentenza do 7 de maio de 2024 cando ao responder á cuestión casacional de se no abuso de posición dominante previsto no artigo 2 da LDC nos supostos de Bundling (venta empaquetada), a valoración dos efectos anticompetitivos resulta implícita ou non nas posicións monopolísticas ou case monopolísticas do mercado ou no seu caso, cales son os criterios para a súa valoración, afirma que “a practica concertada dun grupo de empresas que, ostentando unha posición case monopolística nun produto ou servizo, válese desa posición para limitar e condicionar un mercado conexo, ten polas súas propias características un claro efecto anticompetitivo ao colocar aos competidores nunha clara situación de desvantaxe, polo que debe ser considerada un abuso de posición de dominio”.

Por iso o Pleno da CGC, unha vez examinando o expediente, estima a posibilidade de que concorra a existencia dunha conduta de abuso de posición de dominio do art. 2 da LDC distinta da sancionada na Resolución 8/2019 e por iso insta á SUBDIC para que faga os labores de investigación para determinar, unha vez analizados todos os indicios e os que se documenten, se se incoa ou non un expediente sancionador.

Na súa virtude, visto todo o anterior, os preceptos citados e os demais de xeral aplicación, o Pleno da Comisión Galega da Competencia

RESOLVEU

PRIMEIRO.- Desestimar o recurso do art. 47 da LDC presentado por NAVIERA MAR DE ONS S.L. contra a adopción do acordo da Subdirección de Investigación da Comisión Galega da Competencia do 2 de outubro de 2025 pola que se acordou a nota de peche da vixilancia da Resolución 8/2019 por non causarlle á mesma nin indefensión nin prexuízo irreparable a dereitos ou intereses lexítimos.

SEGUNDO.- Instar á Subdirección Xeral de Investigación da Comisión Galega da Competencia a que conforme o art. 41.4 da LDC remita a este Pleno o informe de Vixilancia da Resolución 8/2019 así como as alegacións que formulen os interesados.

TERCEIRO.- Instar á Subdirección Xeral de Investigación da Comisión Galega da Competencia para que faga os labores de investigación para determinar, unha vez analizados todos os indicios xa detectados agora e os que se documenten, se se incoa ou non expediente sancionador por abuso de posición de dominio do art. 2 da LDC distinto da sancionada na Resolución 8/2019 contra NAVIERA ILLA DE ONS, S.L. (Naviera Nabia), VIAJES ILLA DE ONS, S.L. (Vio Viajes) e INICIATIVAS TURÍSTICAS DE ONS, S.A.

Comuníquese esta Resolución á Subdirección Xeral de Investigación da Comisión Galega da Competencia e notifíqueselle aos interesados, facéndolles saber que contra esta non cabe recurso ningún en vía administrativa, podendo interpoñer recurso contencioso-administrativo no Tribunal Superior de Xustiza de Galicia, no prazo de dous meses contado desde a súa notificación.